

JEDNA

Bletchley bylo malé, zdánlivě bezvýznamné městečko ležící na železniční trati přibližně šedesát kilometrů severozápadně od Londýna. Od roku 1938 v něm působila instituce, která se oficiálně nazývala Vládní škola šifrování a kódování, ale mezi zasvěcenými osobami se jí přezdívalo Stanice X. Nebo Válečná stanice. Nebo pouze B. P. – podle jména jejího sídla. Bletchley Park.

Rozlehlý šlechtický dům, v němž kdysi bydlel sir Herbert Leon se svou ženou Fanny, představoval směsici viktoriánské gotiky, tudorovského stylu a holandského baroka. Nyní se nacházel pod kontrolou vlády a jeho osazenstvo tvořil především vojenský personál, ale také civilisté v pomačkaných pytlovitých kalhotách a v tvídových sakách s koženými záplatami na loktech. Kdysi sytě zelený trávník kolem domu postupně vydřela kola bicyklů a boty lidí, kteří se tu pohybovali. Okolní zahrady prakticky zanikly, protože poskytly prostor narychlo postaveným domkům a kancelářím.

Většina lidí zaměstnaných v Bletchley Parku neměla tušení, že skutečným cílem tohoto pracoviště je prolomit tajné nacistické kódy. Místní kryptoanalytici měli k dispozici kopii německého šifrovacího stroje Enigma (kterou jim darovali Poláci), klíč používaný během operace v Norsku a dva klíče využívané nacistickou Luftwaffe. Získali také obrovské množství německých dešifrovaných zpráv, ale zatím je nedokázali prakticky využít. Pod vedením Alana Turinga, Petera Twinna a Johna Jeffreyse tedy neúnavně pracovali dál a doufali v zázrak.

Nacisté byli přesvědčení, že jejich šifrovací systém je neprolomitelný, a měli k tomu dobrý důvod. Když psal něja-

ký německý velitel na Enigmě tajné sdělení, stroj nastavený podle denního klíče vysílal prostřednictvím propojovací desky, drátů a rotorů elektrické impulzy, které postupně rozsvěcely příslušná písmena šifrovaného textu na panelu umístěném těsně nad mechanickou klávesnicí. Příjemce potom přepsal šifrovou zprávu na stejném přístroji nastaveném podle příslušného klíče a při každém stisku klávesy se mu rozsvěcelo odpovídající písmeno původního otevřeného textu. Rotory a propojení drátů nabízely takřka nekonečné možnosti nastavení a pravděpodobnost prolomení šifrovacího systému se rovnala ohromujícím poměru 150 miliard miliard ku jedné.

Benjamin Batey, který získal na cambridgeské Trinity College doktorát v oboru matematická logika, usilovně pracoval v objektu číslo osm na prolomení nacistického námořního šifrovacího systému. Ve své pracovně, která páchla vlhkostí, vápencem a dehtem a neustále v ní táhlo, se lopotil už osm měsíců.

Jeho pracovna byla jednou z dvanácti místností v budově, vzájemně oddělených tenkými stěnami z překližky. Celý prostor vyplňoval hluk z ostatních pracoven – tlumený hovor, dusot kroků, pronikavé zvonění telefonů a vytrvalý klapot strojů Typex ze šifrovací místnosti.

Na betonovou podlahu místnosti osvětlené stropní zářivkou dopadaly dlouhé stíny Benjamina Bateyho a jeho kolegy, který s ním sdílel kancelář. Oba mladí muži měli na sobě potažené manšestrové kalhoty a silné vlněné svetry a usilovně pracovali u otlučených, narychlo sehnaných dřevěných stolů, na nichž se kupily haldy papírů. Na podlaze se nazdařbůh tyčily vzhůru vysoké stohy hnědých složek opatřených křiklavě červenými razítky PŘÍSNĚ TAJNÉ, které vypadaly, jako by se měly každou chvíli skácet na zem. Na parapetu okna stály špinavé hrnky od čaje a z oprýskaného radiátoru stoupala pára. Přes husté závěsy nebylo vůbec vidět ven.

Benjamin Batey byl sice příkladný pracovník, ale tentokrát se už nemohl dočkat, až z kanceláře zmizí. Měl totiž schůzku.

„Tak co? Je to jenom nějaká fiktivní holka, nebo skutečná, z masa a kostí?“ zeptal se jeho kolega James Abbot. Byl ještě mladý, ale v bledé vyčerpané tváři se mu pod očima rýsovaly tmavé kruhy. V Bletchley tak vypadali všichni, protože spánek se tu považoval za zbytečný luxus.

Batey se však nenechal vyvést z míry. „Ze mě nic nevypáčíš, já se svými zářezy nechlubím, starouši,“ prohlásil, navlékl si vlněný kabát a kolem krku si omotal pruhovanou školní šálu.

„Aspoň by ses mohl učesat. Teda uhladit si to málo, co ti zůstalo z vlasů,“ poznamenal Abbot, položil si na stůl nohy v kožených šněrovacích polobotkách a zapřel se o opěradlo židle.

Měl pravdu. Bateymu ještě nebylo třicet a mohl se pochlubit svěžím, mladistvým obličejem, ale tmavé vlasy mu už začínaly řídnout. Možná za to mohla jeho genetická výbava, možná to byl důsledek vypětí, jemuž byli výzkumníci – jak se říkalo zdejšími kryptoanalytikům – prakticky neustále vystaveni. Většinou měl tolik práce a byl tak unavený, že na svůj vzhled příliš nedbal. Dobře však věděl, že pro ženy jsou výzkumníci z Bletchley Parku velice žádaným zbožím.

Poprvé v životě teď zažíval pocit, že ho některá z příslušnic něžného pohlaví vidí v příznivém světle a že je pro ni žádoucí. Zpočátku mu připadalo naprosto šílené, že by se do něj mohla zamilovat tak úchvatná dívka, jako byla Victoria Keeleyová, za jejíž štíhlou postavou, slonovinovou pletí a tmavými vlasy se otáčeli všichni muži bez výjimky, ale postupně si na to zvykl, a dokonce si to začal užívat.

Kdosi zaklepal na dveře a Abbot zvedl obočí.

Batey je pootevřel jenom na malou škvírku, ale už bylo pozdě – Abbot postřehl dívku, která stála za nimi. „Victoria Keeleyová, královna mezi princeznami od dálkopisu! Co vás přivádí do našeho skromného příbytku?“ uvítal ji a nebezpečně se zhoupl na židli.

Victoria měla podobně výrazný profil jako Katharine Hepburnová a vyzařovalo z ní zvláštní kouzlo bezprostřední, ne-

nuceně elegantní dívky, která si teprve nedávno odbyla oficiální křest v lepší společnosti. Kromě toho mluvila plynule francouzsky, jezdila na koni a skvěle hrála tenis. „Jenom hraběnka, pane Abbote,“ opáčila s úsměvem jako vystřiženým z módního žurnálu. „Mojí rodině sice koluje v žilách vznešená krev, ale na královskou korunu si nemůžeme ani pomyslet.“

„Pro mě jsou všechny krásné dívky princezny,“ vysvětlil jí Abbot a zazubil se.

„To určitě. Slyšela jsem vás, jak jste tvrdil, že potmě jsme všechny stejné,“ odpověděla Victoria a zamrkala na něj dlouhými řasami. Abbot zalapal po dechu a málem mu podklouzla židle. „Stěny jsou tady tenké, pane Abbote,“ dodala káravě, zatímco se James snažil uklidnit.

Pak se otočila k Bateymu. „Jsi připravený?“ Měla už na sobě šedivý kabát a teď si ještě rychle posadila na hlavu černý sametový klobouček. Bateymu zavadil o chrápek pronikavý pach mazacího oleje z dálnopisu, u něhož Victoria celý den pracovala. Ulpěl jí ve vlasech i v oblečení, ale Bateymu připadal – přinejmenším na ní – stejně přitažlivý jako parfém Shalimar nebo Chanel No. 5.

„Ano,“ odpověděl, nasadil si plstěný klobouk a natáhl kožené rukavice.

„Kam vlastně jdete?“ zeptal se Abbot, vzal do ruky hromádku papírů politých čajem a vstal od stolu. „Prosím vás, vyhodili byste to někam?“

„Na koncert,“ odpověděl Batey a vzal si od něj papíry. „Bach. Fugy. Smyčcový kvartet z Bletchley Parku.“

„Tak si to užijte,“ rozloučil se s nimi Abbot. „*Někdo* tu musí zůstat a všechno ohlídat.“

Jakmile vyšli na úzkou chodbu, Victoria si Benjaminu přitáhla těsně k sobě. „Už jsem se bála, že tenhle den nikdy neskončí,“ zašeptala a políbila ho na krk.

„Tady ne.“ Ještě mu zbývalo zlikvidovat papíry, které držel v ruce. Musel je zanést ke skartovačce a potom vyhodit všech-

ny drobounké kousičky do velkého koše nadepsaného DŮ-
VĚRNÝ ODPAD.

Victoria byla v lodičkách dost vysoká, a tak snadno dosáhla dychtivými rty k Benjaminovu uchu. „Vůbec na ten koncert nemusíme jít,“ zašeptala. „Stejně bych tam nevydržela, když vím, co...“

Zajela mu jazykem do ucha a on jen slastně zasténal.

„Tak jdeme,“ řekl tiše, ale naléhavě.

Cestou k východu potkali Christophera Boothbyho, který se v hlavní kanceláři věnoval administrativě. Oba muži na sobě měli stejnou modro-červeno-žlutou pruhovanou šálu z Trinity College. Když se míjeli, Boothby se na oba mladé lidi usmál a spiklenecky zamrkal.

Benjamin usnul ve Victoriině malé ložnici v domku, který obývala se svou kolegyní od dálnopisu a kde stále odevšad táhlo.

Zatímco tiše pochrupeval, Victoria tichounce vyklouzla ze zahřáté postele a zahalila se do žinylkového županu. Došla ke kabátu svého milence, probírala mu kapsy, vytáhla z nich papíry, které měl před odchodem z práce zlikvidovat ve skartovačce, a všechny strčila do zásuvky.

Potom se vrátila do postele, schoulila se pod příkrývku, jemně do Benjaminova šťouchla a pak ještě jednou, o něco silněji.

„Co je?“ zamumlal.

„Miláčku, moc mě to mrzí, ale moje spolubydlící je hrozně upjatá, a jestli tě tu najde, poví to naší domácí... a té se to určitě nebude líbit.“

„Cože?“ zamručel Benjamin a promnul si oči. „Ano. Jasně, samozřejmě.“ Vstal a natáhl si kostkované trenýrky.

„Mockrát děkuju, že mě chápeš,“ řekla. „A taky za to.“

„Já děkuju tobě.“ S potutelným úsměvem si natáhl kalhoty. „Víš, opravdu bych si s tebou chtěl někam vyjít. Na koncert, do galerie, na nějakou dobrou večeři – nebo aspoň tu nejlepší, jaká se dá v téhle době sehnat. Prosím tě, dovol mi to,“ dodal a dál se oblékal.

„Jsi moc hodný, Benjamine Batey,“ odpověděla Victoria, vzdychla a políbila ho na šíji. „Moc, moc hodný kluk.“

Pomohla mu obléknout si kabát a ovinout šálu kolem krku, podala mu rukavice a vyslala ho na cestu. Když za ním zaklaply dveře, chvíli počkala, dokud ozvěna jeho kroků úplně neutichla. Potom zvedla černé bakelitové sluchátko a vytočila číslo. „Ano,“ zašeptala do telefonu. „Mám něco, co tě určitě bude zajímat. Hned odjíždím do Londýna. Budu tam za pár hodin. Ano, *samozřejmě* na falešné jméno.“

Po krátké odmlce dodala: „Já tebe taky, miláčku.“

Londýnský hotel Claridge's, postavený z červených cihel, se nalézal v elegantní čtvrti Mayfair a stále působil okázale, přestože z něj v poslední době zmizela všechna honosná zábradlí z tepaného železa a skončila ve slévárnách jako surovina na výrobu munice. Victoria, která měla za sebou dlouhou cestu vlakem v kupé se zatemněnými okny, se v hotelu zapsala pod falešným jménem a vděčně se ubytovala ve vytopeném pokoji s damaškovým povlečením, v pohodlí, které se nedalo srovnávat s nuznými podmínkami v Bletchley Parku.

Opatrně položila rozluštěné zprávy na postel a odešla do koupelny obložené mramorem, aby si napustila vodu. Znamenala, že v hotelu „zapomněli“ hosty upozornit, aby výše vody ve vaně nepřesáhla dvanáct centimetrů, což odpovídalo maximálnímu přídělu na osobu. Otočila kohoutkem a nasypala do horkého proudu vydatnou dávku koupelové soli Hammam Bouquet s vůní santalového dřeva. Svlékla se, s dlouhým povzdechem ponořila své vysoké elegantní tělo do vody a opřela se o nakloněnou zadní stěnu vany. Benjamin byl skutečně snadný cíl. A přitom byl tak hezký. Chudáček, ani za to nemohl..

Dveře do hotelového pokoje se s cvaknutím otevřely a zase potichu zavřely, ale Victoria je přes hlasitý šum vody neslyšela. Vzápětí se ozvala hlasitá rána. „Miláčku, jsi to ty?“ zavolala a zvedla hlavu.

Špionka princezny Alžběty

Odpovědí jí bylo jen ticho. Krátce nato se dveře do koupelny zlehka pootevřely.

„Miláčku?“ zopakovala a posadila se.

Kulka jí zasáhla přímo mezi obočí. Victoria se svezla dolů a sytě rudá krev, která jí stékala po tváři, postupně dosáhla až ke zpěněné hladině a zbarvila ji do růžova a poté do ruda. Když pak její dokonalé štíhlé tělo zmizelo pod vodou, rty měla dosud otevřené do překvapeného *óch*.